

let af et Mindretal, 3 af Finansudvalgets Medlemmer, og som gaar ud paa at udskyde Bevillingen til Dr. Finsens medicinske Lysinstitut. Et æret Medlem af Mindretallet, det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Scavenius), har allerede fremhævet, at vi, som danne Mindretallet, lige saa fuldt som Flertallet anerkende den store, saavel videnskabelige som humane Betydning af den af Dr. Finsen gjorte Opdagelse, og at vi derfor ikke ved vort Ændringsforslag paa nogen Maade tilsigte at demonstrere i modsat Retning. Naar jeg har været med til at foreslaa en Udskydning af denne Bevilling — det drejer sig nemlig ikke her om en Nægtelse, men kun om en Udsættelse af Sagen — har jeg gjort det, fordi jeg finder, at baade økonomiske og humane Grunde opfordre til ikke at tiltræde Bevillingen, saaledes som den for Øjeblikket her foreligger. Den ærede Ordfører ytrede, idet han paa Flertallets Vegne søgte at motivere Bevillingen, at denne var af særlig Interesse for Fattigfolk, da Betalingen for Lupuspatienterne maatte sættes højere op, hvis Bevillingen ikke blev given, og at en Nægtelse altsaa vilde komme til at gaa ud over Smaafolk, fattige Mennesker. Men denne Invending mod Mindretallets Forslag gælder ikke. Mindretallet er jo ikke principielt imod Bevillingen, men kun imod, at den gives paa den Maade, som her foreslaas. Den ærede Ordfører gjorde tillige gældende, at Spørgsmaalet om Lupusanstaltens Beliggenhed var noget, som ikke vedkom os; vi havde blot at afgøre, om vi vilde give Pengene eller ikke. Vidste man ikke bedre, skulde man tro, at den ærede Ordfører var fra i Gaar og ikke var et flaarigt Medlem af denne Forsamling. Han ved imidlertid lige saa godt som jeg, at man, naar man fra Statskassens Side yder Tilskud til en Sag, tager Hensyn til alle de Omstændigheder, under hvilke Sagen foreligger. Den højtærede Minister har været af samme Mening, thi i Anmærkningerne til Forslaget fremhæver han netop særlig, at den til en Lupusanstalt erhvervede Ejendom „opfylder Betingelserne for en tilfredsstillende Anbringelse af Instituttet“. Naar vi andre nu ikke mene, at dette er Tilfældet, maa vi finde, at det store Beløb — det drejer sig om ikke mindre end $\frac{1}{4}$ Mill. Kr. — kunde anvendes paa en mere tilfredsstillende Maade, naar vi antage, at det baade er en alt for kostbar Grund, der er valgt, og at man ved Valget af den har tilsidesat berettigede humane Hensyn, saa bør vi selvfølgelig

ogsaa, naar vi skulle træffe vor Afgørelse, tage alt dette med i Betragtning. Der er flere Gange brugt Udtrykket „Statslaan“ om den omhandlede Bevilling, og jeg nægter ikke, at Bevillingen i formel Henseende fremtræder som et Statslaan, men da det er et rentefrit og uopsigeligt Laan, tror jeg nok, at man maa sige, at det i alt væsentligt er en Gave, altsaa en meget betydelig Gave. Jeg skønner ikke, at der under denne Sags Behandling har været nogen som helst Anledning til at komme saa højt op, som Tilfældet har været. Man har talt i bevægede Ord om disse stakkels Lupuspatienter, at de dog maatte have Lov til at være etsteds. Den ærede Ordfører kom endogsaa saa vidt, at han fremmanede de spedalske fra Middelalderen, som man jog ud i Ørkenen og forsynede med et Par store Klaptræer, for at Folk kunde varskos om at tage sig i Agt for dem. Jeg ser ikke, at alle disse Betragtninger vedkomme denne Sag, thi der er jo ingen her, som vil nægte at hjælpe disse stakkels Mennesker. Jeg tør maaske mindé om en Udtalelse, der faldt her i Salen for flere Aar tilbage, da der forhandlede om de kjøbenhavnske Fælledders Belæggelse med Hospitaler. Et Medlem, Dr. Pingel, udtalte ved den Lejlighed, at man ikke under Omsorgen for de syge og skrøbelige burde glemme det skyldige Hensyn til de sunde og raske. Jeg mener ogsaa, at man meget vel kan hjælpe Lupuspatienterne uden med det samme at forulempe og forurette andre, der ikke ere Lupuspatienter. Og jeg ser ikke rettere, end at vi ved at tiltræde denne Bevilling yde vor Medvirkning til at forurette en Del Medborgere, som der ikke er nogen som helst Nødvendighed for at forurette. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen), der i denne Sag optræder som en Art Hovedordfører, fremhævede, at det her drejede sig om „et af Kjøbenhavns fineste Kvartere“, og han var ganske særlig tilfreds med, at Lupusanstalten blev lagt netop i det Kvarter. Jeg kan ikke være med til at behandle Sagen fra et saadant Synspunkt. Om det er et fint Kvarter eller et Arbejderkvarter, det drejer sig om, spiller for mig ingen Rolle. Kjøbenhavnske Grosserere og Embedsmænd have i mine Øjne samme Krav paa ikke at blive forurettede som andre Borgere. Naar der ude i Rosenvænget er lagt den Servitut paa Grundene, at der ikke maa opføres andet end Villaer, og naar det fornuftigvis maa indrømmes, at en Lupusanstalt ikke kan betragtes som